

Prolog

Prima întâmplare bizară s-a petrecut atunci cînd Bob Newman, corespondentul însărcinat cu afacerile externe, a ajuns la Aeroportul Heathrow pentru a-și întâmpina oaspetele american. El prezentase la control permisul SIS pentru a scăpa de formalități. Aflat în apropierea benzii rulante pentru bagaje, a mai privit încă o dată fotografia care îi fusese trimisă de la Washington. Pe spatele acesteia erau scrise cîteva cuvinte care îl descriau pe cel pe care îl aștepta.

„Un metru optzeci înălțime, optzeci și șase de kilograme, ras, treizeci și cinci de ani.“ Newman l-a recunoscut de îndată pe Mark Wendover în mulțimea de călători care își așteptau bagajele. Venind din spatele lui, Bob îl atinse cu mîna pe umăr:

– Bine ați venit, domnule Wendover...

Americanul, care avea o constituție athletică, reacționează într-un mod cu totul neașteptat. În timp ce îl ocolea, Newman văzu cum acesta își ridicase mîna dreaptă, pregătindu-se pentru a-i aplica o lovitură de karate.

– Numele meu este Bob Newman și am fost trimis să vă întîmpin. Nu ați fost informat? V-am trimis un mesaj.

– Mă bucur să te cunosc. Mulțumesc că ai venit. Pot să îți spun Bob?

– Bineînțeles.

– Atunci poți să îmi spui și tu Mark. Îmi cer scuze dacă te-am speriat. Nu am dormit deloc în ultimele douăzeci și patru de ore.

– Ai face bine să urmărești banda rulantă...

– Ai dreptate. Iată și bagajul meu...

Cei doi se aflau în mașina lui Newman, în drum spre Londra, șezînd unul lîngă celălalt, cînd Newman se hotărî să îi pună cîteva întrebări. „Dacă eu te-am speriat, atunci tu, cu siguranță, m-ai speriat de moarte, se gîndi el. Erai pe punctul de a mă ataca. De ce?”

– Nu știm sigur care este statutul tău. Cord Dillon, directorul-adjunct al CIA, se grăbea atunci cînd ne-a telefonat și a fost destul de evaziv în ceea ce te privește.

– Eu însumi nu știu prea multe în legătură cu ceea ce am de făcut. Am colaborat cu CIA-ul timp de cinci ani. A fost bine, dar, din punctul meu de vedere, am avut de-a face cu prea multă hîrțogăraie. Am făcut și muncă de teren, adăugă el repede. Odată am împușcat un sabotor în Denver. Am renunțat la ținuta oficială – sau la Companie, cum încă îi mai spun unii veterani – și am înființat o agenție de detectivi particulari. Treaba a mers bine, de vreme ce am lăsat în urmă un personal format din douăzeci de oameni. Se uită la Newman și zîmbi, dar ochii lui albaștri rămaseră la fel de reci: Însă nu acesta reprezintă motivul pentru care mă aflu aici.

– Am înțeles că te afli aici pentru că deții informații în legătură cu sinuciderea lui Jason Schultz, mîna dreaptă a Secretarului de Stat.

– Numai că nu a fost vorba de o sinucidere, îi răspunse Wendover. A fost o crimă cu sînge rece, care a fost „aranjată” să arate ca o sinucidere de către un neprofesionist.

„Oare de ce nu mă simt bine în preajma acestui individ? se întreba Newman. Și de ce am sentimentul că e neliniștit?” Mașina se blocă temporar în trafic, iar Newman se uită direct la pasagerul său.

Wendover era blond, tuns foarte scurt și avea o față cu trăsături puternice și plăcute, genul de bărbat care le place

femeilor. Avea nasul spart, lucru care părea să-i sporească farmecul. Gura îi era bine conturată, iar bărbia, deși fermă, nu sugera agresivitate.

– Dacă e opera unui amator, atunci de ce se spune că a fost o sinucidere?

– Acesta e misterul. Cazul a fost declarat ca nefiind de competența FBI-ului. Șeful serviciului spumegă de furie și este indus în eroare. Se spune că Schultz a ajuns cu mașina într-un parc din Washington, s-a plimbat printr-o pădurice, s-a sprijinit de trunchiul unui copac, a scos o armă și s-a împușcat în cap. El era o persoană extrem de importantă în cadrul Departamentului de Stat.

– Așadar, ce anume nu se potrivește? insistă Newman, pornind mașina.

– Mai întîi de toate, soția lui Schultz jură că el nu a avut niciodată arme de foc – iar noi o credem. Arma, un revolver Smith & Wesson, avea numărul de serie șters. Deci, este imposibil să îi aflăm proveniența. În al doilea rînd, el a fost găsit prăbușit în dreptul copacului. Problema e că modul în care îi erau degetele încleștate pe revolver este suspect. Arăta de parcă i-ar fi pus cineva arma în mîină după ce a fost împușcat. În al treilea rînd, nu există nici o dovadă că mașina lui ar fi fost în parc. Mașina a fost găsită în locul ei obișnuit de parcare dintr-un garaj subteran.

– Ținînd cont de toate aceste dovezi, cine Doamne iartă-mă a suspendat investigațiile FBI-ului?

– Nu știm. E destul de suspect.

– Ți-am rezervat o cameră la Hotelul Ritz. Dacă ești de acord, te voi suna mai tîrziu și vom cina în oraș. Ora șapte ți se pare potrivită?

– Numai să pot face un duș. Ora șapte sună foarte bine...

Nici nu mai vorbiră pînă cînd Newman opri mașina în fața Hotelului Ritz. Înainte ca Wendover să își ia bagajul, acesta se întoarse spre Newman și îi puse o întrebare:

– Jason Schultz a murit în urmă cu cinci zile. Presupun că Dillon m-a trimis aici pentru că Tweed e îngrijorat, nu-i așa?

– Putem vorbi despre asta în timpul cinei.

Îl urmări cu privirea pe Wendover în timp ce acesta își căra bagajul voluminos și sărea peste trepte de parcă ar fi avut douăzeci de ani. „Nu arată ca un om care nu a dormit de douăzeci și patru de ore“, se gândi el.

Cel de-al doilea eveniment ciudat se întâmplase mai devreme, în aceeași zi. Șeful lui Newman, Tweed, directorul-adjunct al SIS, plecase cu mașina spre East Sussex la invitația unui prieten vechi, Lordul Barford. El o luase cu el pe Paula Grey, asistenta lui.

Soarele încă mai strălucea în acea după-amiază când el ajunsese în dreptul porților din fier forjat deschise și intrase pe domeniul familiei Barford. Paula, care stătea în dreapta lui Tweed, admira parcul. Aleea dreaptă ducea spre o vilă impunătoare, construită în stil elisabetan. După gustare soarele își făcuse pentru prima dată simțită prezența, dar pe gazonul de un verde crud încă se mai zăreau insule albe de zăpadă.

– Să înțeleg că îl cunoști pe Lordul Barford de mult timp, remarcă ea.

– Când am colaborat pentru prima dată cu SIS, el se ocupa de Filiala Specială. Pe vremea aceea erau destul de cooperanți. Între cele două agenții nu exista rivalitatea acerbă și stupidă de acum. El aparține generației trecute. Era foarte bogat, dar a simțit nevoia să își slujească țara. E foarte iscusit.

– Se pare că e o petrecere în toată legea, observă ea, când se apropiară de terasa din fața vilei.

O mulțime de automobile luxoase erau parcate pe alee. Ea număra un Porsche, patru Mercedesuri, o Lamborghini, cinci mașini marca Audi și două Rolls-Royce.

În timp ce urcau treptele, una din cele două uși masive de la intrare se deschise. Un bărbat înalt, care avea în jur de șaptezeci de ani, îi întâmpină cu un zîmbet călduros. Deși era sfîrșitul lunii martie, pe terasă sufla un vînt destul de aspru, din nord.

– Lordul Barford, șopti Tweed.

Gazda lor avea o față alungită, cu un nas acvilin și ochi cenușii vii, cărora, după părerea Paulei, le scăpau foarte puține

amănunte. El se apropie de ei, îmbrăcat doar într-un smocking din catifea.

– Bine ați venit pe domeniul Barford! Nu ne-am mai văzut de foarte mult timp, Tweed. Cine este încîntătoarea ta însoțitoare?

– Ți-o prezint pe Paula Grey, mîna mea dreaptă.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, Lord Barford, spuse ea în timp ce îi strîngea mîna întinsă. Sper că nu vă va supăra remarca mea, dar este foarte rece aici, pe terasă, iar dumneavoastră sînteți îmbrăcat subțire.

– Sînt obișnuit, draga mea. Odată eram la o vînațoare de urși în Finlanda și era atît de frig, că temperatura nu putea fi înregistrată de termometru. Intrați, intrați.

El o studie pe Paula și observă că era o femeie atrăgătoare, în jur de treizeci de ani, care avea un păr negru strălucitor și des, o structură osoasă deosebită și o bărbie ascuțită. Continuă să vorbească în timp ce pătrundeau într-un hol spațios, iar majordomul le lua hainele.

– Cred că ești extrem de eficientă și calmă, de vreme ce lucrezi pentru tiranul ăsta tînăr.

– Tînăr? rîse Tweed. Începi să îți pierzi vederea.

Barford se uită la Tweed. Acesta era un bărbat nu foarte înalt, între două vîrste, bine făcut, fără să dea semne de îngrășare și care purta o pereche de ochelari cu rame de бага. Era genul de om pe care nu l-ai fi remarcat pe stradă, și asta era doar una dintre calitățile care îl ajutaseră în profesia lui.

Au fost conduși într-un salon spațios, mobilat cu mult gust. Cîteva persoane dintre cele care ședeau pe canapele și pe fotolii se întoarseră spre nou-veniți.

– Să vă fac prezentările, spuse Barford. V-am spus că Tweed urma să vină, începu el. Încîntătoarea domnișoară care îl însoțește, spre marea mea bucurie, este asistenta lui, domnișoara Paula Grey. Acesta este Lance, fiul meu cel mare.

Un individ în vîrstă de patruzeci de ani, încă îmbrăcat în costum de călărie, se ridică încet în picioare. Figura sa arogantă era ușor alungită, lipsindu-i însă distincția tatălui său. Proaspăt bărbierit, vorbea tărăgănat, pe un ton aristocratic, atunci cînd Paula

îi zîmbi și îi întinse mîna. El se înclină, îi luă mîna și îi sărută degetele – un gest care ei îi dispăcea profund.

– Nu vedem des astfel de făpturi pe aici, draga mea. Îți sugerez să petreci cîteva zile aici. Avem o mulțime de dormitoare libere.

– Vă mulțumesc, dar trebuie să ne întoarcem la Londra chiar în această seară.

– Iar acesta este Aubrey, spuse Barford repede, aruncîndu-i o privire lui Lance. E puțin mai tînăr și puțin mai politicos.

Aubrey deja se ridicase în picioare și zîmbea. Zîmbetul lui era cald, binevoitor. Costumul pe care îl purta îl făcea să pară un om de afaceri. Îi strînse mîna Paulei, fără a o reține prea mult.

– Iar aceasta este una dintre invitatele noastre, Lisa, spuse Barford pe un ton entuziast. E la fel de deșteaptă pe cît e de frumoasă.

Tweed fu de acord cu el în timp ce urmă exemplul Paulei și dădu mîna cu o roșcată zveltă și foarte atrăgătoare, care îl privea cu atenție pe Tweed și îi zîmbea într-un mod straniu, în timp ce ochii ei albaștri îl cercetau amănunțit. Îți inspira imediat inteligență, iar gesturile ei erau rapide și grațioase.

– Doream să vă cunosc de foarte mult timp, domnule Tweed. Vă rog, luați loc lîngă mine, pe canapea.

– Îmi face o deosebită plăcere...

Le-au fost prezentate și alte persoane. Cîteva femei o priveau cu admirație pe Paula, aproape cu invidie. Tweed se așeză lîngă Lisa și începură să discute în timp ce le erau servite băuturile. Paula încercă să îl evite pe Lance, însă acesta o luă de braț și o conduse spre o canapea goală.

– Am înțeles că aveți o slujbă dificilă, începu Lisa pe un ton blînd. Oferiți un fel de asigurare specială pentru oamenii bogați, în cazul în care aceștia ar fi răpiți, și negociați eliberarea lor în rarele ocazii în care sînt răpiți cu adevărat.

– Cam așa ceva, încuviință Tweed, mulțumindu-i în gînd gazdei sale pentru că nu îi dezvăluise adevărata identitate. Dar dumneavoastră cu ce vă ocupați? Am sesizat o vagă urmă de accent străin.

– Aveți un auz fin. Tatăl meu era german, iar mama e engleză.

– Așadar, sînteți lingvistă?

– Într-un fel, ezită Lisa, uitîndu-se lung la el. Vorbesc germana, franceza, spaniola, italiana și suedeza. Cu ce mă ocup? Sînt... confidentă – ce cuvînt stupid, spuse ea, de parcă și-ar fi cerut scuze. Oamenii apelează la mine atunci cînd au o problemă delicată. Își schimbă tonul: Am un client acum. Dar mai bine să nu discutăm despre asta aici. Poate ne vedem altă dată, deși cred că veți fi extrem de ocupat.

Tweed luă o carte de vizită din portvizitul său și i-o înmîină. Ea luă cartea de vizită cu discreție, se uită în jur în treacăt și o strecură în poșetă. Cartea de vizită pe care i-o dăduse Tweed menționa numele lui, antetul firmei de asigurări General & Cumbria, numele de acoperire pentru SIS, adresa din Park Crescent și numerele de telefon pentru persoanele care nu făceau parte din organizație.

El simțise că Lisa fusese nervoasă. Aparent, se relaxase cînd luase cartea lui de vizită. Sporovăiră în continuare despre diverse locuri din Europa pe care le cunoșteau amîndoi. Tweed aproape a avut un șoc după cină, atunci cînd a văzut cît era ceasul. Barford s-a apropiat de el și i-a șoptit:

– Ai primit un telefon urgent. Nimeni altcineva decît Gavin Thunder, ministrul Înarmării. Ce nume caraghios! A aflat unde ești de la Monica, secretara ta din Park Crescent. Poți vorbi de la telefonul din bibliotecă...

Cînd, în cele din urmă, reveni, Tweed afișă o expresie aflată. El o atenționă pe Paula, iar apoi se întoarse spre Lisa:

– Îmi cer scuze, dar acum trebuie să plec.

– Nici o problemă, zîmbi Lisa. Și eu trebuie să mă întorc la apartamentul meu din Londra. Sora mea are grijă de cîine. Sau poate viceversa!

– Te rog, fă-mi o vizită...

– Știi cum putem ajunge de aici la Alfriston? întrebă Tweed în timp ce părăseau domeniul Barford.

– Da. Îndreaptă-te spre Autostrada 27. Odată am fost într-o excursie de o zi la Alfriston. Este foarte vechi, are personalitate. Te voi îndruma. Paula îl privi; expresia feței lui era încordată acum. Ne confruntăm, cumva, cu o criză?

– Jeremy Mordaunt, subsecretarul ministrului Înarmării, a fost găsit împușcat. Gavin Thunder a vorbit cu mine personal. E genul de om arogant. Nu știu de ce am fost de acord să răspund rugăminții lui.

– Ești convins că acest caz nu e de competența poliției?

– Asta am spus și eu. Dar, după ce am terminat conversația cu Thunder, l-am sunat pe prietenul meu, Roy Buchanan, agent special al Scotland Yard-ului. El mi-a spus că a fost contactat de ministru, care i-a cerut ca eu să mă ocup de investigații. Roy l-a consultat pe comisarul general și a aflat că Thunder îl sunase și ceruse ca eu să investighez sinuciderea.

– Nu îmi place cum sună. Afacerea asta pare să aibă substrat politic, sugerează Paula.

– Așa cred și eu. Și cum de știe ministrul că e vorba de o sinucidere? Cadavrul a fost descoperit abia în urmă cu o oră. Poliția locală a sunat imediat la Ministerul Înarmării.

– Presupun că Thunder s-a gândit la tine pentru că odinioară ai fost cel mai tânăr agent din cadrul departamentului de criminalistică al Scotland Yard-ului, după cum i se spunea pe atunci.

– Tot nu înțeleg...

Părăsiseră de-acum domeniul Barford și se alăturaseră traficului rapid de pe Autostrada 27. Farurile mașinii lor străpungeau întunericul, iar când Paula se uită la ceas observă că era aproape miezul nopții.

– Cum a zburat timpul? se întreabă Paula.

– Am luat cina pe îndelete, apoi am revenit în salon și am mai discutat. Indicatorul spune că urmează să ajungem la Alfriston după prima ieșire, la stînga.

– Tocmai eram pe punctul de a te avertiza în legătură cu ieșirea de pe autostradă. Vom ajunge la Alfriston în scurt timp. Mi-am dat seama de ce ai acceptat această misiune suspectă, dacă nu chiar ilegală. Ai primit două telefoane de la Cord Dillon,

referitoare la sinuciderea lui Jason Schultz de la Washington. Așa-zisa sinucidere, conform spuselor lui Cord, care te-a sunat de la un telefon public din afara orașului Langley – fapt care demonstrează că nu are încredere în propria acoperire.

– Acest misterios Mark Wendover pe care l-ai trimis trebuie să fi ajuns pînă acum. Newman trebuia să îl aștepte la aeroport. Vom ști mai multe după ce îl vom cunoaște pe Wendover.

Ieșiseră de pe Autostrada 27, iar acum mergeau pe un drum prost iluminat, care era doar cu puțin mai mare decît o alee. Paula simți că era timpul să destindă atmosfera:

– Se pare că te-ai înțeles destul de bine cu Lisa, de vreme ce ai discutat cu ea și înainte, și după cină.

– E o persoană foarte inteligentă și foarte hotărîtă, remarcă Tweed, dar e totuși ceva ciudat în legătură cu ea.

Pe cînd Tweed se mai afla încă în East Sussex, Lisa ajunsese deja în apartamentul ei din oraș. Străbătuse întreaga distanță în mașina ei sport decapotabilă, conducînd cu viteză. Trapa fusese închisă, iar încălzirea era pornită la maximum. Razele lunii începuseră să lumineze peisajul rural de îndată ce părăsise Autostrada 27, însă temperatura de afară coborîse sub zero grade.

După ce încetinisese pentru a coborî drumul de la nord de Downs, Lisa accelerase din nou. La ora aceea tîrzie traficul era destul de degajat, iar de o parte și de alta a drumului cîmpurile acoperite de zăpadă străluceau sub lumina lunii. „Încă nu e sfîrșitul lui martie, își spuse ea, și deja l-am contactat pe Tweed.”

Odată ce ajunsese la Londra, Lisa începu să conducă mai calm. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie oprită de o mașină a poliției. Precaută ca de obicei, parcă pe o stradă aflată în apropierea locuinței sale. Mașina reprezenta unica ei scăpare în caz de nevoie.

În timp ce se îndrepta liniștită spre casă, mergînd pe strada goală, se întoarse dintr-odată și privi înapoi. Nu o urmărea nimeni. Uitîndu-se spre fereastra apartamentului ei situat la etajul întîi, văzu că lumina era aprinsă în spatele perdelelor. Helga,